

Χαιρετισμός στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών για τον εορτασμό των 100 ετών ιστορίας του

Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου εγκαινίασε την έκθεση «1920 – 2020 Κρίσεις – ΑντιΚρίσεις – Συγκρίσεις. Μια διαδρομή 100 χρόνων με εναλλαγές ανάπτυξης και κρίσης – Το παράδειγμα της γεωργίας», που διοργανώνει το Γεωργικό Μουσείο του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, για τον εορτασμό των 100 ετών ιστορίας του.

Ακολουθεί ο χαιρετισμός που απηύθυνε η κυρία Σακελλαροπούλου:

«Εγκαινιάζοντας σήμερα την έκθεση που διοργανώνει το Γεωργικό Μουσείο, με αφορμή την συμπλήρωση 100 ετών από την ίδρυση του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, η σκέψη μας αναπόφευκτα ξαναγυρίζει στους πρωτεργάτες της αγροτικής μεταρρύθμισης του 1917-18, οι οποίοι, υπό την καθοδήγηση του Ελευθερίου Βενιζέλου και του Αλεξάνδρου Παπαναστασίου, οραματίστηκαν και υλοποίησαν την αναβάθμιση της γεωπονικής εκπαίδευσης, συστήνοντας την Ανωτέρα Γεωπονική Σχολή, με έδρα τον Βοτανικό. Το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο, όπως το αποκαλούμε πλέον, το τρίτο κατά σειρά αρχαιότητας πανεπιστημιακό ίδρυμα της χώρας, μετά το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και το Μετσόβιο Πολυτεχνείο, κλήθηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα να αποδώσει στην κοινωνία μας γεωπόνους ικανούς να καθοδηγήσουν τον Έλληνα αγρότη και να βοηθήσουν στην γεωργική ανάπτυξη, όπως όριζε και ο κανονισμός του.

Το νεοϊδρυθέν όμως πανεπιστήμιο ήρθε αντιμέτωπο με τις βίαιες αλλαγές που του επιφύλασσε η Ιστορία: ο εθνικός διχασμός και η Μικρασιατική καταστροφή δυστυχώς επηρέασαν την ομαλή λειτουργία του και τα πρώτα βήματα ήταν δύσκολα μέσα σε μια διαιρεμένη και καθημαγμένη Ελλάδα, που αναζητούσε «οίκαδε» το

νέο της οικονομικό πρόσωπο. Το ίδιο αρνητικό πρόσημο κόμισε η Γερμανική Κατοχή και ο εμφύλιος σπαραγμός που ερήμωσαν την ελληνική ύπαιθρο. Καιροί δίσεκτοι που ταλάνισαν το εκπαιδευτικό ίδρυμα, όπως και τους αποφοίτους του, οι οποίοι εκείνα τα «πέτρινα χρόνια» προσπαθούσαν να συνδράμουν με ελάχιστα μέσα τον χειμαζόμενο γεωργό.

Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, δεν πρέπει να λησμονούμε την ευεργετική για την αγρότες μας γεωργική πολιτική των κυβερνήσεων του Ελευθερίου Βενιζέλου και, μεταπολεμικά, τη μεγάλη ώθηση που έδωσε στη γεωπονική επιστήμη και την ελληνική γεωργία το σχέδιο Μάρσαλ. Οι μεγαλύτεροι ίσως θα θυμούνται με πόση ενάργεια είχε απαθανάτισει ο φακός των κινηματογραφικών επικαίρων την εκφόρτωση μηχανημάτων, ζώων και λιπασμάτων από τα αμερικανικά εμπορικά πλοία στους λιμένες του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης, αλλά και την προώθησή τους στην στερημένη ενδοχώρα, όπου η γενιά των πατεράδων και των παππούδων μας ακόμη έσπερναν, όργωναν και θέριζαν όπως τα χρόνια του Ησιόδου.

Μεταπολεμικά, όταν τελικά επιτεύχθηκαν οι στόχοι των νέων γεωπόνων, με την αρωγή φυσικά της Πολιτείας και αργότερα των προγραμμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – στόχοι σημαντικοί, όπως η άνθηση των στρεμματικών αποδόσεων, η εντατικοποίηση της καλλιέργειας, η επέκταση των καλλιεργούμενων εδαφών, η χρήση των νέων τεχνολογιών στο χωράφι – η εικόνα της ελληνικής υπαίθρου, όπως και το προφίλ του Έλληνα αγρότη, άλλαξαν άρδην. Οι αγανακτισμένοι κολίγοι που απαθανάτισε η γραφίδα του Καραγάτση, οι ξωμάχοι με τα σκαμμένα πρόσωπα που αποτύπωσε ο φωτογράφος του Θεσσαλικού κάμπου Τάκης Τλούπας και ζωγράφισε με πάθος ο Δημήτρης Γιολδάσης, ανήκουν πια στον χώρο της τέχνης. Η γεωπονική εκπαίδευση βοήθησε να γίνουν όλες αυτές οι αναπαραστάσεις τεκμήρια της συλλογικής μνήμης, ιστορικό αφήγημα μάλλον, παρά ρεαλιστική αποτύπωση της εποχής μας.

Θέλω να συγχαρώ τους συντελεστές της έκθεσης και ιδιαίτερα την επιμελήτριά της, αρχαιολόγο- ιστορικό τέχνης Λουίζα Καραπιδάκη, με την πεποίθηση πως το έργο τους στο Γεωργικό Μουσείο δεν μας γνωρίζει απλώς ένα ακόμη δραστήριο εκπαιδευτικό ίδρυμα της χώρας, αλλά και μια κοιτίδα φύλαξης

και συντήρησης της ιστορικής μας μνήμης».